

ÎNCHEIERE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Ludmillei Savcenco-
Rabei împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor
Interne cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016 prin care a
fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului
Afacerilor Interne și menținută hotărârea Judecătoriei Centru din
02 octombrie 2015 prin care a fost admisă parțial acțiunea

constată:

La 02 iunie 2015, Ludmila Savcenco-Rabei a depus cerere de chemare în
judecată împotriva IGP al MAI cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că din 20 ianuarie 2007 este căsătorită cu
Marian Rabei ce activează în cadrul Inspectoratului Național de Investigații.

Sușține că în urma căsniciei la 29 septembrie 2013 s-a născut copilul Ana
Maria Savcenco-Rabei.

Relatează că nu este angajată în câmpul muncii și împreună cu copilul se
află la întreținerea soțului.

Menționează că s-a adresat cu cerere prealabilă către IGP al MAI, solicitând
stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației lunare pentru creșterea copilului de
la naștere până la vârsta de 3 ani de la locul de muncă a soțului.

Prin răspunsul nr. 34/5-S-48/15 IGP al MAI a informat-o că nu are temei
legal de a-i achita indemnizația.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 124 alin. (1) și (2) din
Codul muncii, art. 2, 5 alin. (1) lit. f), 7, 18 alin. (1), (4) din Legea nr. 289 din
22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și
alte prestații de asigurări sociale, art. 37 alin. (4) din Legea nr. 320 din
27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului.

Prin încheierea din 24 iunie 2015 a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâtului Casa Națională de Asigurări Sociale.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 02 octombrie 2015 a fost repusă Ludmila Savcenco-Rabei în termenul de adresare în judecată, admisă în parte acțiunea, recunoscut ilegal refuzul IGP al MAI nr. 34/5-S-48/15 din 05 mai 2015 și obligat IGP al MAI să achite Ludmillei Savcenco-Rabei diferența indemnizației lunare pentru îngrijirea copilului Ana Maria Savcenco-Rabei născută la 29 septembrie 2013, de la data nașterii copilului până la 28 iulie 2015, în mărime de 30 % din venitul mediu realizat de către soțul Marian Rabei în ultimele 6 luni calendaristice premergătoare lunii producerii riscului asigurat, cu excluderea sumei achitate de Casa Națională de Asigurări Sociale cu titlu de indemnizație lunară pentru îngrijirea copilului până la atingerea vârstei de 1, 5 ani pentru perioada de la 29 septembrie 2013 până la 29 martie 2015. În rest pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016 a fost respins apelul declarat de IGP al MAI și menținută hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 12 ianuarie 2016 prin care a fost admisă parțial acțiunea.

La 01 martie 2016, IGP al MAI a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca neîntemeiată și tardivă.

Menționează că dreptul Ludmillei Savcenco-Rabei la primirea indemnizației de creștere a fiicei Ana Maria Savcenco-Rabei, născută la 29 septembrie 2013, s-a prescris. Termenul de prescripție începând a curge din data când a fost închis certificatul medical, însă Ludmila Savcenco-Rabei s-a adresat cu o cerere prealabilă la 09 aprilie 2015, adică cu mult după expirarea termenului de prescripție.

Consideră că instanțele ierarhic inferioare eronat au repus intimata în termen, deoarece potrivit prevederilor art. 272 alin. (1) Cod civil, termenul de prescripție începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Iar, dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului. Respectiv intimata cunoștea despre faptul adresării tardive pentru satisfacerea solicitărilor sale, fără să prezinte careva probe în instanța de judecată care să confirme faptul imposibilității adresării sale cu o acțiune în termen. Astfel, dreptul Ludmillei Savcenco-Rabei la primirea indemnizației de creșterea copilului Anei Maria, era prescris la 09 aprilie 2015 când s-a adresat cu o cererea prealabilă către IGP al MAI.

Mai relatează că în procesul examinării cauzei s-a constatat că Ludmila Savcenco-Rabei a beneficiat de mijloacele financiare a concediului prenatal și postnatal de la locul de muncă a soțului, faptul dat fiind recunoscut de ultima în ședința de judecată.

Astfel, ulterior Ludmila Savcenco-Rabei a beneficiat de indemnizația de creștere a copilului minor, care a fost achitată până la vârsta de 1,5 ani de CNAS ca persoană neasigurată în sistemul public de asigurări sociale. Ulterior, s-a adresat și la IGP al MAI pentru compensarea indemnizației primite de la CNAS și ulterioara achitare de IGP al MAI până la vârsta de 3 ani.

Consideră că în circumstanțele date se atestă că o persoană neasigurată nu poate beneficia de aceeași indemnizație de la o instituție de stat, iar ulterior să înainteze cerința altei instituții publice pentru a beneficia tot de indemnizația de creștere a copilului, care de fapt se acordă polițistului și nu persoanei aflate la întreținerea polițistului.

Precizează că instanța de apel, menținând hotărârea primei instanțe nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, or, obiectul acțiunii constă în achitarea indemnizației pentru concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de trei ani, în mărime de 30 % din venitul realizat de către soț, de la naștere până la împlinirea vârstei de 3 ani.

La fel, instanțele ierarhic inferioare prin hotărârile emise au aplicat eronat prevederile art. 37 alin. (4) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 privind activitatea poliției și statutul polițistului, potrivit căreia concediul de maternitate și concediul pentru îngrijirea copilului se acordă polițistului conform dispozițiilor generale.

Baza de calcul a indemnizațiilor de maternitate, a indemnizației pentru creșterea copilului și a indemnizației pentru îngrijirea copilului bolnav o constituie venitul mediu lunar realizat de către polițist în ultimele 6 luni calendaristice anterioare lunii în care s-a produs evenimentul. Baza de calcul a indemnizației de maternitate acordate soției aflate la întreținerea polițistului o constituie venitul mediu lunar al polițistului. Indemnizațiile se plătesc la locul de serviciu al polițistului, din bugetul de stat. Deci, prevederile articolului sus menționat statuează expres că concediul de maternitate și concediul pentru îngrijirea copilului se acordă polițistului conform dispozițiilor generale.

Susține că executarea obligației de achitare a indemnizației pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, este pusă pe seama altor instituții, dat fiind faptul că poliștii nu au obligația de a contribui la bugetul asigurării sociale de stat și aceștia nu se consideră asigurați prin intermediul bugetului asigurărilor sociale de stat potrivit legislației în domeniul asigurărilor sociale.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 01 martie 2016 împotriva deciziei instanței de apel din 12 ianuarie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către

instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu